

Аз ли съм луда или всички около мен не са наред?

Веднъж една от любимите ми туристки – от онези хора, които въпреки времето, съзнанието ти пази ярки и цветни, все едно последно сте се видели вчера – реши изневиделица да разкаже една притча, след като бяхме обяждали. Беше като приказка от „1001 нощ“ – далечна и завладяваща:

„Един ден над едно далечно кралство протегнала ръка черна прокоба: „Водите ви ще се оцветят и всички ще полудеете, като пиете от тях“. И така, владетелят заповядал на подчинените си да започнат да складират вода. Хората се забързали да пълнят всякакви съдове и дълго време пазели чистата питейна вода в домовете си. Но времето минавало, а водите течали все така бистри и нищо лошо не се случвало. Годините се нанизали една след друга и хората започнали да забравят заплахата. Съдовете им трябвали, така че всички изливали водата от тях. Всички, дори и владетелят, с изключение на един-единствен беден човечец. И ето че настъпил мигът, в който наистина водите се оцветили и цялото кралство си припомнило тежката прокоба. Запасите от вода, които пазили дълги години, обаче вече ги нямало и скоро хората се видели принудени да пият от цветните води. И така, един по един, те всички полудявали. Бедният човечец, като видял какво ставало с неговите братя, не можел да търпи да ги гледа луди и се оттеглил да живее високо в планината. Минали години, а той живял в абсолютна самота. Докато един ден не решил, че не може да издържа сам повече, слязал от планината и пил от цветните води.

Самотникът от планината завинаги запомнил този ден като деня, в който решил да полудее.

Хората от града завинаги запомнили този ден като деня, в който лудият от планината слязал при тях и станал нормален.”

Днес аз се чувствам като лудия от планината, но в деня, в който се оттегля нагоре. Преносно и буквално. Защото напускам София, за да се кача на един баир. Не просто на разходка, а с ясна мисъл, че ще живея и работя там през следващите няколко години.

Момичето мениджър в туристическа фирма. С добра заплата. Знаещо 5 чужди езика. С две висши. С три професии. Отива от столицата в гората?!?

Почти всеки, на когото споделях бъдещите ми житейски планове, ме гледаше, сякаш съм полудяла. В техните очи аз загърбвах най-светлите възможни личностни перспективи за... за какво? За нищо! За да живея без ток, понякога и без вода, на студено, в планината, наред „хиляди опасности“, без никакви условия – без телевизия, без интернет... Трябва да съм полудяла, за да предприема подобно начинание, друго обяснение няма. Или поне не може да бъде поместено в техните представи...

А аз... аз за първи път се чувствах жива. Най-сетне се отървах от едни окови, чиято тежест бях усещала в просъница години наред, без да осъзнавам докрай какво не ми достига, за да бъде щастлива. Винаги съм била отличничка, стипендиантка, пробивна от малка. Искях да знам всичко и попивах информация като гъба, с абсолютна лекота. И колкото повече поемах, толкова повече ме товареха. „Таня може много, затова за нея е най-трудната задача“ – тази сентенция се беше превърнала в мото на всичките ми

преподаватели през годините. Но след като училището свърши, влязох в университет, като едновременно с това работех и ходех на професионален курс за планински водачи, очакванията към мен се удвоиха. Всички познати ме виждаха завършила с отличие, изкарала магистратура, учеща докторантура, заемаща висок пост в добра компания.

Дълги години се оставях на водовъртежа, който, когато си успешен в обществото, се завихря с цялата си сила и те повлича надълбоко, затискайки те с тонове вода и очаквания. Въртях се и все имах чувството, че някой друг избира вместо мен. Правех едно, а мечтаех за друго и оплаквах себе си, залъгвайки се, че другото е невъзможно. Стоях в стъклена клетка, на пиедестал като принцеса, а точех лиги по всичко извън нея, което ме примамваше с топлите си цветове. Стоях зад стъклото с ясното съзнание, че светът зад него е друг и най-вероятно не съществува в действителност, а е само плод на моето въображение.

Но един ден чашата преля. Стъкленият кафез се запълни с отровни змии и ми стана толкова неприятен, че бях готова на всичко, за да го счупя и да проверя има ли свят извън него. Всеки път, когато в неделя слизах от планината, на път към София – родния ми град, който всички боготворяха – се чувствах сякаш се движа в неправилната посока. Не се прибирах у дома, а напротив – поемах към едно чуждо и неприветливо място. Място, пълно с „хора опаковки“, които претендираха че са това, което изглеждат, но аз виждах зад лицата им лъжата, дълго повтаряна, на която сами искаха да повярват. Прекрасно облечени, каращи нови коли, с блестящи лица и тела. Но всъщност: стресирани, крещящи, забравили значението на думи като „човечност“ и „състрадание“, избягали от природата, вечно мрънкащи, че нещо не е наред, трупаци безполезни вещи, роботизирани до безкрай, забравили, че сами са господари на съдбите си...

Не беше лесно да „скъсам“ с предишния ми живот. Банките не се радват, когато искаш да закриеш сметката си. Не ти позволяват да го направиш на мига. Зъболекарите не са свикнали да оправят всички зъби накуп – трябва да се върнеш пак най-рано след три дни за още процедури. Неочаквани гинекологични изненади. Личният ми лекар ми дава направление. Казвам му, че заминавам да живея в планината, а той отвърща: „Ами иди на гинеколог другата седмица, след като сега ще ходиш на планина“. Повтарям, че там ще живея. На билото. Той ме гледа с широко ококорени очи и пак не разбира какво му казвам. Търси някакъв дефект в тялото ми, в лицето ми, може би дори във функционирането на главата ми, за да си обясни това, което му казвам. Виждам, че не го намира. Въпросителната си остава дебело изписана на челото му. А аз не се свеня да продължавам да го скандализирам. Даже изпитвам някакво първерзно задоволство да изричам на глас думите, които препускат през съзнанието ми: „Отивам да живея... в планината“; да гледам стъписаните физиономии на хората около мен, повечето от които започват да ме оплакват като мъртвец. Толкова ми е смешно с какви предразсъдъци е претърпял животът им. Някои започват да ме оборват:

„Там е опасно!“ – „Че кое му е опасното? Няма коли, от които да се пазя, като пресичам. Даже не ми се налага да пресичам. Тихо е. Няма престъпност, защото е истинска лудост да откраднеш от билото на планината – ще трябва да го мъкнеш на гръб.“

„Няма ток!“ – „Е и? Тъкмо имам възможността да се наслаждавам на истински значимите неща, защото нямам 200 домакински уреда и нови технологии, които да крадат безценното време на моя живот.“

„Няма хора!“ – „Не е вярно. Непрекъснато идват туристи. С малката разлика, че се качват само тези, които са имали волята да се справят с неравностите на релефа, капризите на времето и собствения си мързел.“

Опонентите ми виждат, че не могат да променят мнението ми, но продължават да не разбират как е възможно да правя този избор. Тогава обикновено започват да ме контрират с факти от собствения ми живот: „Е за какво учи толкова? За да хванеш гората? Ами немския, който започна да учиш наскоро?“. В този момент въздишам тежко, изпускайки насъбрания въздух и непримиримостта ми към утилитарния начин на живот „уча само за да мога да... емигрирам/ работя на висок пост и т.н.“, в който е непосилно да си представиш, че действията ти може да са водени от любов, страст, любопитство или желание. И отговарям: „Всичко, което съм научила досега, остава в мен, то ще ми бъде полезно и горе. А немски ще уча сама там.“ И пак недоумение насреща. Пак въпросът „Ама защо?“, изписан на лицата срещу мен.

Но нищо не може да ме спре. Защото вече съм свободна за превръщам мечтите в реалност вместо да чакам магично сами да се случат и да се самосъжалявам междуременно.

И ето, че днес дишам въздуха, който искам да дишам. Сутрин отварям очи и виждам гледка, която всеки ден спира дъха ми. Имам 2 чифта дрехи, едни обувки и една раница и съм щастлива в безвещието си. Не гледам телевизия, не се ровя в интернет, а слушам какво хората имат да ми кажат. Денят ми не зависи от наличието на ток. Имам си челник, така че ако се наложи да ползвам светлина, не съм съвсем изгубена. Научих се да виждам в тъмното, да чувам какво чернината на нощта има да ми каже. Разпознавам облаците по небето – ясни сигнали за времето, което майката природа ми е приготвила утре. Водя органичен живот, поддържайки един дом в планината – без нито едно излишно действие, без изкуствено създаден труд, удовлетворението от който неясно да се размива между очите и представите ми.

Пътят между единия и другия живот е въпрос на няколко крачки, но днес никой не желае да излиза от зоната си на комфорт, завладян от страха, че ще го изгуби. Аз рискувах и в процеса на промяна осъзнах, че рискът не е бил толкова голям и че не съм имала какво да губя. Всичко е било въпрос на смелост, вяра и решителност. Повярвах във вътрешния ми глас и той не ме предаде.

Като в притчата - днес аз полудях и избягах в планината...

Таня Даскалова